



WIELKOPOLSKI WOJEWÓDZKI INSPEKTOR
INSPEKCJI HANDLOWEJ
Al. Marcinkowskiego 3, 61-745 Poznań

Poznań, dnia 6 lutego 2024 r.

D/PI.UH.8361.116.2023
ZPO

PIOTR GIŻA
PRZEDSIĘBIORSTWO HANDLOWE
ul. Rynek nr 5
64-820 Szamocin

DECYZJA

Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej, działając na podstawie art. 104 § 1 i art. 189d ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. *Kodeks postępowania administracyjnego* (t.j. Dz.U. z 2023 r., poz. 775 z późn. zm.), zwanej dalej „Kpa” oraz art. 56 ust. 1 pkt 10c w związku z art. 57 pkt 4 oraz art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. *o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi* (t.j. Dz.U. z 2023 r., poz. 1658 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą”, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego,

wymierza

przedsiębiorcy Piotrowi Giży, prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą: PIOTR GIŻA PRZEDSIĘBIORSTWO HANDLOWE, ul. Rynek nr 5, 64-820 Szamocin, NIP: 7661040170, karę pieniężną w łącznej wysokości 2.000,00 zł (słownie: dwa tysiące złotych 00/100), z tytułu niepobierania opłaty recyklingowej od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego przez przedsiębiorcę prowadzącego jednostkę handlu detalicznego, w której są oferowane torby na zakupy z tworzywa sztucznego przeznaczone do pakowania produktów oferowanych w tej jednostce, co stanowi naruszenie obowiązku wynikającego z treści art. 40a ust. 1 ustawy.

Należność wynikającą z wymierzonej kary pieniężnej strona postępowania administracyjnego (przedsiębiorca) zobowiązana jest uiścić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu,

Nr konta NBP O/O Poznań: 96 1010 1469 0032 7422 3100 0000

w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o jej wymierzeniu stanie się ostateczna.

UZASADNIENIE

Inspektorzy reprezentujący Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej przeprowadzili w dniach od 25 października 2023 r. do 7 listopada 2023 r., kontrolę u przedsiębiorcy Piotra Giży, prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą: PIOTR GIŻA PRZEDSIĘBIORSTWO HANDLOWE ul. Rynek nr 5, 64-820 Szamocin, NIP: 7661040170.

Zgodnie z zakresem upoważnienia do przeprowadzenia kontroli z dnia 25 października 2023 r. nr D/PI.UH.8361.116.2023, dokonano m.in. kontroli przestrzegania przez przedsiębiorcę przepisów ustawy w zakresie przestrzegania obowiązku pobierania opłaty recyklingowej.

W toku kontroli inspektorzy ustalili, że przedsiębiorca prowadzi jednostkę handlu detalicznego i sprzedaje produkty w opakowaniach, a nadto oferuje torby na zakupy z tworzywa sztucznego przeznaczone do pakowania produktów oferowanych w tej jednostce i tym samym zobowiązany jest do stosowania przepisów ustawy.

Zgodnie z treścią art. 54 ustawy do zadań Inspekcji Handlowej należy nadzór nad przestrzeganiem przez przedsiębiorców przepisów art. 40a, art. 41 oraz art. 42 ust. 1 ustawy.

W toku czynności kontrolnych sprawdzono rzetelności obsługi konsumentów, weryfikując prawidłowość wyliczania i pobierania należności, w tym za oferowane w punkcie sprzedaży opakowania poprzez dokonanie dwóch oddzielnych zakupów kontrolnych.

W tym celu inspektorzy w ramach pierwszego zakupu kontrolnego zapakowali do oferowanej torby na zakupy z tworzywa sztucznego typu „zrywka”, o grubości materiału poniżej 15 mikrometrów, żywność posiadającą już własne opakowanie. Podczas weryfikacji paragonu fiskalnego za zakup ustalono, że nie naliczono opłaty za ww. torbę, w tym opłaty recyklingowej.

Zgodnie z treścią art. 8 pkt 15a lit. b ustawy, przez „torby na zakupy z tworzywa sztucznego – rozumie się torby na zakupy, z uchwytnymi lub bez uchwytów, wykonane z tworzywa sztucznego, które są oferowane w jednostkach handlu detalicznego lub hurtowego, do których zalicza się bardzo lekkie torby na zakupy z tworzywa sztucznego o grubości materiału poniżej 15 mikrometrów, które są wymagane ze względów higienicznych lub oferowane jako podstawowe opakowanie żywności luzem, gdy pomaga to w zapobieganiu marnowaniu żywności”.

Żywność zapakowana w pobranej torbie na zakupy typu „zrywka” posiadała już własne opakowanie i tym samym nie została ona wykorzystana ze względów higienicznych lub jako podstawowe opakowanie żywności luzem, gdy pomaga to w zapobieganiu marnowaniu żywności. Została ona użyta jako dodatkowa torba na zakupy z tworzywa sztucznego przeznaczona do pakowania produktów oferowanych i jako taka podlegała ona opłacie recyklingowej, o której mowa w art. 40a ust. 1 ustawy. Zgodnie z tym przepisem „przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego lub hurtowego, w której są oferowane torby na zakupy z tworzywa sztucznego przeznaczone do pakowania produktów oferowanych w tej jednostce, jest obowiązany pobrać opłatę recyklingową od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego”. Powyższa reguła ma zastosowanie również do toreb, o których mowa w art. 8 pkt 15a lit. b ustawy, w sytuacji gdy torba ta nie jest użyta w celach wymienionych w tymże przepisie, albowiem wówczas użyta przez klienta zrywka nie spełnia definicji ustawowej bardzo lekkiej torby na zakupy z tworzywa sztucznego i nie podlega tym samym zwolnieniu z obowiązku pobierania opłaty recyklingowej przewidzianej w art. 40a ust. 2 ustawy.

Należy też zauważyć, że w toku kontroli ustalono, na podstawie faktury dokumentującej okoliczność zakupu przez stronę toreb zakupowych, że grubość materiału pobranej podczas przez inspektorów torby typu „zrywka” wynosiła poniżej 15 mikrometrów. W przedstawionym stanie faktycznym, opisującym przebieg czynności kontrolnych, brak pobrania opłaty stanowi zatem naruszenie art. 40a ust. 1 ustawy.

Zgodnie z treścią art. 56 ust. 1 pkt 10 c ustawy, „administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto wbrew przepisowi art. 40a ust. 1 ustawy nie pobiera opłaty recyklingowej od nabywającego torbę

na zakupy z tworzywa sztucznego". Wysokość kary pieniężnej w ww. przypadkach, stosownie do brzmienia art. 57 pkt 4 ustawy, wynosi od 500 zł do 20 000 zł.

W myśl art. 57 pkt 4 ustawy kary pieniężne w przypadkach, o których mowa w art. 56 ust. 1 pkt 10c i 11 – 12a wynoszą od 500 zł do 20 000 zł.

Z kolei stosownie do art. 58 ust. 2 ustawy, kary pieniężne za czyny, o których mowa w art. 56 ust. 1 pkt 10c, 11 i 12 ustawy, wymierza w drodze decyzji właściwy wojewódzki inspektor inspekcji handlowej.

W związku z powyższym organ, pismem z dnia 15 stycznia 2024 r. znak D/PI.UH.8361.116.2023 Wielkopolski Wojewódzki

Inspektor Inspekcji Handlowej zawiadomił stronę o wszczęciu postępowania w sprawie wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej. Stronę pouczone ponadto, że może brać czynny udział w każdym stadium postępowania, a w szczególności wypowiadać się co do zebranych dowodów oraz zapoznać się ze zgromadzonymi w tej sprawie materiałami, a także przedstawić stanowisko w powyższej sprawie oraz składać wnioski dowodowe w terminie 14 dni od dnia otrzymania zawiadomienia o wszczęciu postępowania administracyjnego. Przedsiębiorca nie skorzystał z przysługującego mu uprawnienia do wypowiedzenia się w sprawie.

Podstawą do ewentualnego odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej jest w niniejszej sprawie art. 189f § 1 Kpa, który stanowi, że „organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli:

1. waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
2. za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna”.

Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej stwierdził, że w przedmiotowej sprawie nie zostały spełnione łącznie powyższe przesłanki pozwalające na zastosowanie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa. W przedmiotowej sprawie nie zachodzi bowiem przesłanka znikomej wagi naruszenia prawa, a zatem nie jest zasadne zastosowanie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, skutkujące obligatoryjnym odstąpieniem od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaniem na pouczeniu.

Skoro przedsiębiorca nie wykonał obowiązku określonego w art. 40a ustawy, który ma istotne znaczenie dla ochrony środowiska, a w rezultacie również dla życia i zdrowia człowieka, nie można uznać, że w niniejszej sprawie zakres naruszenia powyższego przepisu ustawy, a co za tym idzie waga naruszenia prawa jest znikoma. Należy zaznaczyć, że bardzo kluczowa jest kwestia prawidłowego naliczania opłaty recyklingowej, która wprawdzie stanowi dodatkowy koszt dla klienta, ale jej naliczenie zapewnia istotny walor edukacyjny dla konsumentów, służąc ochronie też środowiska. Istotnie przyczynia się do racjonalnego wykorzystywania opakowań przez konsumentów w trakcie zakupów i prowadzi do zmniejszonego zużycia toreb, a w rezultacie skutkuje pożądanym społecznie i konstytucyjnie ugruntowanym zjawiskiem dbania o środowisko. Mając więc na uwadze charakter odpowiedzialności administracyjnej, bez znaczenia pozostają okoliczności, w wyniku których strona dopuściła się nieprawidłowości, działania naprawcze podjęte w efekcie ustaleń kontroli nie mogą być uznane za przesłankę do odstąpienia od wymierzenia sankcji, gdyż karę wymierza się za samo naruszenie prawa.

Również mająca miejsce w niniejszej sprawie okoliczność zaprzestania naruszania przepisu prawa i podjęcia działań naprawczych, nie zwalnia strony z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków stwierdzone w chwili kontroli.

Wskazać należy, że odpowiedzialność wynikająca z art. 56 ust. 1 ustawy ma charakter obiektywny i powstaje z chwilą popełnienia naruszenia. Jak trafnie zauważył Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 6 lipca 2016 r., sygn. III SA/Po 287/16, *„Istota odpowiedzialności administracyjnej sprowadza się do tego, że aby pociągnąć do niej określony podmiot konieczne jest zaistnienie wyłącznie dwóch zasadniczych przesłanek: po pierwsze, podmiot ten musi charakteryzować się cechami wyrażonymi w normie prawnej stanowiącej podstawę odpowiedzialności oraz po drugie, musi on wyczerpać określone w tej normie znamiona działania lub zaniechania lub znamiona tegoż zachowania muszą zostać wyczerpane przez inny podmiot - o ile norma prawna przypisuje zachowanie innego podmiotu lub skutek tego zachowania wspomnianemu podmiotowi administrowanemu (delikt administracyjny). Zaistnienie powyższych przesłanek jest co do zasady wystarczające, aby podmiot administrowany poniósł z tytułu popełnionego deliktu administracyjnego ujemne konsekwencje (sankcję administracyjną).”* Oznacza to, że przesłanką tej odpowiedzialności jest samo stwierdzenie przez właściwą jednostkę administracji publicznej nieprzestrzegania przez określony podmiot (administrowany), nałożonych prawem obowiązków. Okoliczność zaprzestania naruszania przepisów prawa i podjęcia działań naprawczych nie zwalnia strony z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków, co zostało stwierdzone w chwili kontroli, może jednak mieć wpływ na ocenę całokształtu sprawy przez organ administracji publicznej oraz wzięte pod uwagę przy ustalaniu wymiaru sankcji administracyjnoprawnej.

Brak jest również podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej na gruncie art. 189f § 1 pkt 2 Kpa. Organ w toku postępowania nie stwierdził, aby za to samo zachowanie na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe. Strona, prawidłowo pouczona o możliwości wypowiedzenia się w sprawie, nie podniosła żadnej z powyższych okoliczności.

Z kolei zgodnie z art. 189f § 2 Kpa *w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających:*

- 1) *usunięcie naruszenia prawa lub*
- 2) *powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia.*

Literalna wykładnia ww. przepisu jednoznacznie wskazuje, iż warunkiem zastosowania odstąpienia od nałożenia kary jest usunięcie naruszenia prawa, przy czym termin ten należy interpretować ściśle, a więc bez rozszerzenia jego znaczenia na przypadki „zaprzestania naruszania prawa”, tych bowiem dotyczy regulacja art. 189f § 1 Kpa (por. Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Red. prof. dr hab. Marek Wierzbowski, red. prof. dr hab. Aleksandra Wiktorowska. Rok 2021: *„Z uwagi na odmienne brzmienie tych sformułowań na gruncie komentowanego artykułu, należy uznać, że ”usunięcie naruszenia prawa” nie jest tożsame z ”zaprzestaniem naruszenia.”*). Tym samym, aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszanie przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia (z oczywistych przyczyn nie jest możliwe wyeliminowanie samego naruszenia, a więc zdarzenia z przeszłości, które już zaistniało”). Należy zatem uznać, iż powyższy przepis ma zastosowanie w tych przypadkach, gdy brak jest możliwości wyeliminowania samego

naruszenia, natomiast możliwym jest wyeliminowanie jego skutków. Przechodząc na grunt przedmiotowej sprawy należy zauważyć, że strona zaprzestała naruszania prawa w toku postępowania kontrolnego. W przedmiotowej sprawie nie jest natomiast możliwe usunięcie skutków naruszenia prawa. Nie jest bowiem możliwe wsteczne naliczenie niepobranych opłat za pobierane przez konsumentów zrywki czy też wsteczne przekazanie im brakujących do czasu przeprowadzenia kontroli informacji, które dawały konsumentowi wiedzę na temat systemów zbierania czy recyklingu opakowań. Oznacza to, że nie jest możliwym usunięcie skutków jego naruszenia, ponieważ brak jest narzędzi pozwalających na udzielenie prawidłowych informacji tym konsumentom, którzy już np. opuścili sklep. Zatem w przedmiotowej sprawie nie została spełniona przesłanka w postaci konieczności usunięcia skutków naruszenia prawa. Tym samym, nie zachodzą podstawy do zastosowania odstąpienia od nałożenia kary na podstawie art. 189f § 2 i 3 Kpa.

Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej ustalił wysokość kary pieniężnej, uwzględniając kryteria określone w art. 189d Kpa.

Oceniając wagę i okoliczności naruszenia prawa, w szczególności uwzględniając potrzebę ochrony interesu publicznego lub wyjątkowo ważnego interesu strony oraz czas trwania tego naruszenia organ ustalił, że w należącym do strony sklepie prowadzono sprzedaż detaliczną produktów w opakowaniach. Przedsiębiorca zobowiązany był czynić zadość wymogom wynikającym z art. 40a ust. 1 ustawy, który określa jednoznacznie obowiązek pobierania opłaty recyklingowej. Brak pobrania opłaty wpływa na realizację celów ustawy, dotyczących ochrony środowiska, a co z tym się wiąże zdrowia i interesu publicznego.

Odnosząc się do czasu trwania naruszenia organ wskazuje, iż ustawa weszła w życie 1 stycznia 2014 r., art. 40a został dodany 1 stycznia 2018 r., a zatem strona miała dostateczny czas na zapoznanie się i zastosowanie obowiązujących przepisów ustawy.

Uwzględniając częstotliwość niedopełnienia w przeszłości obowiązku w następstwie, którego ma być nałożona kara oraz uprzednie ukaranie za to samo zachowanie, organ ustalił, że nie stwierdzono wcześniej naruszenia przez stronę przedmiotowego obowiązku. Analizując stopień przyczynienia się strony, na którą jest nakładana administracyjna kara pieniężna, do powstania naruszenia prawa organ stwierdził, że naruszenie przepisów było wynikiem nieusprawiedliwionego zaniedbania. Kontrolowany przedsiębiorca, działając na rynku jako podmiot profesjonalny, ma obowiązek znajomości i stosowania aktualnie obowiązujących przepisów prawa. Strona powinna była dołożyć należytej staranności, aby działalność gospodarcza była prowadzona zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa.

Przy ustalaniu wymiaru kary uwzględniona została okoliczność podjęcia działań naprawczych przez przedsiębiorcę.

Jednocześnie organ wskazuje, w odniesieniu do wysokości korzyści, którą strona osiągnęła, lub straty, której uniknęła, iż strona potencjalnie mogła uzyskać takie korzyści lub uniknąć straty.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej zastosował środki w postaci wymierzenia kary pieniężnej w dolnej granicy ustawowej wysokości kary, odpowiednio do stopnia naruszenia obowiązku, skali prowadzonej działalności i stanu faktycznego sprawy, tj. 2.000,00 zł (słownie: dwa tysiące złotych 00/100) z tytułu niepobierania opłaty recyklingowej od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego.

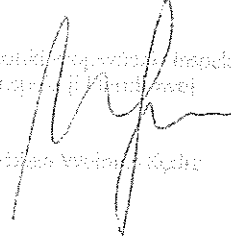
Zgodnie z treścią art. 58 ust. 4 ustawy, należność z tytułu kary pieniężnej, o której mowa w sentencji decyzji, stanowi dochód budżetu państwa. Przedsiębiorca jest zobowiązany wpłacić wymierzoną karę na konto bankowe Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu, podane w sentencji decyzji, w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stała się ostateczna. Kara niezapłacona w terminie staje się zaległością podatkową w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. *Ordynacja podatkowa* (t.j. Dz. U. z 2023 r., poz. 2383 z późn. zm.).

Pouczenie:

1. Od niniejszej decyzji na podstawie art. 127 § 1 i 2 Kpa, art. 129 § 1 i 2 Kpa w zw. z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o *Inspekcji Handlowej* (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 1706 z późn. zm.) przysługuje stronie odwołanie do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów 00-950 Warszawa, Plac Powstańców Warszawy 1, składane na piśmie za pośrednictwem Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, skr. poczt. Nr 254, 60-967 Poznań 9, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia.
2. Zgodnie z art. 127a § 1 Kpa przed upływem terminu do wniesienia odwołania strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję.
3. Zgodnie z art. 127a § 2 Kpa z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna. Skutkuje to również brakiem możliwości zaskarżenia decyzji do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego.
4. W zakresie nieuregulowanym w ustawie do kar pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy *Ordynacja podatkowa*. Uprawnienia organów podatkowych przysługują Wielkopolskiemu Wojewódzkiemu Inspektorowi Inspekcji Handlowej.
5. Kara pieniężna podlega egzekucji w trybie przepisów ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o *postępowaniu egzekucyjnym w administracji* (t.j. Dz. U. z 2023 r., poz. 2505 z późn. zm.), w zakresie egzekucji obowiązków o charakterze pieniężnym.

Otrzymują:

1. Strona;
2. a/a;
3. BA.

Wielkopolski Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej

Sędziwa Włodarczyk